

skulde blive reduceret, vil der altid være Brug for netop den Art Anskaffelser, der her er Tale om at standse eller stryge. Dem vil der blive Brug for, hvordan saa end Forsvaret ordnes, forudsat naturligvis, at det ikke pludselig skulde blive anerkendt af Europas ledende Magter, at de mindre Lande kan lade være at holde et effektivt Neutralitetsværn, men kan afruste. Men vi ved jo alle, hvordan man bedømmer den Art Ting ikke blot blandt de store Magter, men ogsaa hos de smaa Magter, som vi staar nærmest paa Linie med. Der er intetsteds, hvor man fra ansvarlig Side virkelig har anerkendt de Afrustningsteorier, som vi her i vor Ravnekrog har troet skulde komme til at gaa i Spidsen for Udviklingen.

Men hvorledes man nu end bedømmer disse Fremtidsmuligheder, saa er eet jo ganske sikkert, og det er dette, at de bestaaende Love maa opretholdes, indtil man har andre Love, og at man ikke kan kuld-kaste en bestaaende organisk Lovgivning ved Strygning af Bevillinger paa Finansloven. Følgen af, at man gik til en saadan Foranstaltning, vilde bl. a. ogsaa være en fuldstændig Demoralisation hos Hærens Personale, hvor man med virkelig Dygtighed og Iver har arbejdet paa at faa det mest mulige ud af den bestaaende Forsvarsordning. Hvis man saa saa, at de, der har sat denne Forsvarsordning igennem, ikke respekterede den mere, end at de standse dens Udførelse, umuliggjorde den ved saboterende Foranstaltninger, saa vilde det ikke være at undres over, om der indenfor Hærens og Flaadens Personale gjorde sig en dyb Modløshed gældende, som man fra Rigsdagens Side i Virkeligheden ikke havde nogen Grund til at beklage sig over, hvis man gik frem paa den Maade.

Det vilde ogsaa overfor Udlandet vise, at det afgjort ikke er Danmarks Mening at ville hævde noget virkeligt Neutralitetsværn. Virkningen af en saadan mere underfundig, mere indirekte Ødelæggelse af Forsvaret, tror jeg vilde være en noget lignende som den mere aabenlyse Ødelæggelse deraf ved Vedtagelsen af Afrustningsforslaget. Jeg maa derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme imod de her fremsatte Forslag.

Korsgaard: Hvorledes det konservative Folkepartis Stilling vilde være til de Ændringsforslag med Hensyn til Krigsministeriet og Marineministeriet, hvorom der ikke er Enighed i Udvalget, derom har der formentlig ikke hersket nogen Tvivl. Det er derfor ikke saa underligt, at man først

og fremmest har set hen til den Stilling, som Partiet Venstre vilde indtage til disse Ændringsforslag, og paa den ualmindelig klare og gode Maade, som den ærede Taler, der talte lige før mig, i alt Fald paa sine gode Dage taler paa, har vi jo nu hørt Partiet Venstres Stilling. Ganske vist har jo alle vidst, hvorledes Partiet vilde stemme ved denne Lejlighed, men selvfølgelig kan det for det konservative Folkeparti være af stor Interesse at erfare den Motivering, hvormed Partiet Venstre indtager det Standpunkt, som det gør, og jeg tror at turde sige paa mit Partis Vegne, at vi er særdeles vel tilfredse med den Motivering, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har givet.

Med Hensyn til det rent saglige har vi fra vor Side altid set saaledes paa det, at vel var det umuligt at skaffe en enstemmig sagkyndig Dom over, hvad der militært set i det givne Tilfælde burde gives — vi ved af Erfaring, at saa snart betydelige Ændringer med Hensyn til det militære foreligger, har det ikke været muligt at tilvejebringe en enstemmig sagkyndig Bedømmelse af, hvad der skulde ske —, men vi maa til enhver Tid kræve, at der staar en vis Sagkundskab bag det, der sker, en vis Sagkundskab, som i Kraft af den Stilling, den paagældende indtager, kan antages virkelig at kunne paatage sig et vist Ansvar. Jeg tror at turde sige, at for de Ændringsforslag, som her fremsættes, findes der ikke en eneste Mand med virkeligt Ansvar indenfor den danske Hær, som vil tage det tjerneste Ansvar; maaske vil den højtærede Minister for Forsvaret henregne sig til dem, der skulde have et vist Ansvar i dette Forhold, men jeg for mit Vedkommende vil sige, at det Ansvar, som den højtærede Minister eventuelt vilde paatage sig heroverfor, for mig ikke vejer noget som helst.

Altsaa, ud fra saglige Betragtninger gaende ud paa, at der ikke foreligger noget sagligt Grundlag for at gøre det, her foreslaas, maa vi gaa imod. Vi maa imidlertid ogsaa gaa imod af andre Grunde, vi maa gaa imod, fordi det, der her forsøges gjort, ganske afgjort er, at man vil forsøge i stor Udstrækning og paa Punkter, hvorom der hersker stor Uenighed indenfor Rigsdagens Partier, at lovgive paa Finansloven. De radikale Partiers Presse har jo villet sige, naar den Mulighed er blevet fremstillet, at man i Landstinget vilde møde et Flertal mod det, her foreslaas, at det vilde betyde, at Landstinget benægtede Folketingets Ret til Bevillinger. Efter disse Udtalelser i den radikale Presse vilde det betyde, at Venstre